

RAFEL MONEO

José Rafael Moneo Vallés (Tudela, Navarra, 1937) va estudiar arquitectura a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Madrid, on es va llicenciar el 1961. El 1970 obté la càtedra d'Elements de Composició de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona i el 1980 s'encarrega de la de Madrid fins al 1985, any en què és nomenat Chairman de la Graduate School of Design de la Universitat de Harvard, càrrec que manté fins al 1990. Actualment Rafael Moneo és Professor d'Arquitectura a la Graduate School of Design de la Universitat de Harvard.

De la seva tasca professional, se'n poden destacar el Museu Nacional d'Art Romà de Mèrida (1986), l'Estació d'Atocha a Madrid (1992), la Fundació Pilar i Joan Miró a Palma, el Museu Davis del Wellesley College a Massachusetts (1993), els museus d'Art Modern i d'Arquitectura a Estocolm (1998), el nou edifici per a l'Ajuntament de Múrcia (1998), l'Auditori i Centre de Congressos Kursaal de Sant Sebastià (1999), el Museu de Belles Arts a Houston, Texas (2000), la Catedral Nova de Los Angeles (2002), l'Arxiu General de Navarra a Pamplona (2003) i l'Hospital Maternoinfantil Gregorio Marañón de Madrid (2003), entre d'altres.

L'activitat de Rafael Moneo com a arquitecte va acompanyada per la que desenvolupa com a conferenciant i crític. Cofundador de la revista Arquitecturas Bis, els escrits de Rafael Moneo s'han publicat en nombroses revistes professionals i la presentació de la seva obra en exposicions i conferències l'ha portat a institucions d'arreu del món.

Rafael Moneo ha rebut un bon nombre de distincions, entre les quals el Premi Pritzker d'Arquitectura (1996), la Creu de Sant Jordi (1999) i la Medalla d'Or del Royal Institute of British Architects (2003). Va ser elegit Acadèmic de Belles Arts el 1997.